Batári Gábor

BATARIVERSUM

SUMMA POETICAE

Alterra

Batári Gábor

B a t a r i v e r s u m

- summa poeticae -

Ajánlom e kötetet nagybátyám,
Batári Ferenc
emlékének

B a t a r i v e r s u m

- summa poeticae -

Alterra
Svájci-Magyar Kiadó Kft.
Budapest, 2008

© Batári Gábor, 2008

Felelős kiadó: Jeszenszky Iván igazgató
Felelős szerkesztő: Szev-Murezd El Muehil
Fedélterv: Pintér László

Készült: PB *Dolgozószoba* Bt., Budapest
ISBN 978-963-9785-09-0

Köszönetem fejezem ki
Szüleimnek,
akik e kötet kiadása érdekében önzetlen
támogatást nyújtottak.

A Szerző

EGY GRAMM
METAGRAMMATIKA

Üzenet Kharónnak

Önismeret

kivétel vagyok
ha mélyre nyúlnék is
meg nem ismerném
se önt se magam

bennem
bestiális cirógatások
rokonszenves patkányok
és szelíd vadállatok

könyörtelenül megforgatták
az egész világot

társam
a megismerhetetlenség

Mindenek

Jégdermedtségben dadogó
fondorlat,

Édenszirmú szemfödél,
Gyémántfalú koporsó,
éjben csillogó,
fényben didergő közöny,

Ékkő-dac.

*Midhall töprengése a dolgok állásáról****

Kozmikus porból lettünk,
kozmikus porrá leszünk,
közösek bennünk az alkatrészek,
bár néhol vannak hézagok, rések,
de ott az űrkiöltő: csillagmalter,
ősrobbanás, e teremtő valcer,
vonzás-taszítás az ósdi habarcs,
mely lelket-testet egybekavart.

Egek födnek…

Árnyas tölgyek
sírnak lantok
sírok hantok
éjbe löknek

síri tölgyek
lantok sírnak
ollók nyírnak
hollók nyögnek

egek fednek
papok feddnek
összeszednek:
nem eretnek –

mondják némán
már nem feddnek
egek födnek
föld ágyékán

szárnyas tölgyek
zúgnak lantok
sírok hantok
fénybe löknek

Lélekvándorlás

Esőbe öntetett lelkünk,
szétfolyunk, szuflánk
parányi sziget az árban,

*(megannyi esőcseppben)** hull*(a*)*nak
alá a lelkek,
csöppnyi
vízkelyhekben.

Végül meg nem
találtatunk, akár
a fölszáradt esőcseppek.

*Midhall őrlődése nyomán****

Confessio materialis

Éltet lehel magába az élettelen,
lelket fakaszt magából a lélektelen,
öntudatra ébred: a szellem kígyója
tekereg, sziszeg már sapiens fejében –
sarjait végre istenné varázsolja.

*Midhall in- s konspirációja nyomán****

Cellák

Talpig agyagban,
éjfekete anyagban,
emléke álommá lesz,
atomjai szigetekké –

árnyad ezüstté válik,
nyarad arannyá válik,
porod sóvá válik,

jámborságod nem járom már,
ha hő ébred szívedben,
hűség.

Vigyázz!
Mi én-céllá lett
az öncella.

*Midhall bölcsessége****

Kimúlástól betelésig

A nagy folyamban horgásznak a percek.
Belénk akasztja orv
horg-
át
az idő.
Az órák bekerítenek,
az évek leterítenek.

Fehérség, néma tiltakozás.
Hangtalan térdre roskadás.

Halászik az aionok hercege is.

Születés

Vemhes szarvas áll
az alkony tüzétől
bíbor*(ló)** réten.
Szemközt leöletett
bárány; nézi őt
némán, szelíden.

Szarvai közt a Nap,
Hold és a csillagok.

A bátor kérkedik bátorságával

Agyam minden lüktetésében,
idegszálaim minden rezdülésében,
csontjaim minden reccsenésében,
minden lépésem mögött
a rettenthetetlenség dübörög,
csak egytől félek,
csak egytől alél bennem a lélek,
koboldok mirigy pofái,
pokolnak rusnya kofái
elnyelnék süldő lelkemet,
elnyelnék süldő lelkemet,
(elnyelnék süldő lelkemet.)**

*Hjölm Midhall példabeszéde nyomán****

Másnap

Hajnalodik.
Esett.
A tócsák, mint hályogos szemek
Rád merednek.
A munkába menők: tarka folyam.

Közönyös tekintetek.
Előtetszett, amit eddig sejtettél.
Rájössz, túl sokat beszéltél.
Összekoccan két gondolat,
Beléremeg a tér is:
Valaki meghal – valaki születik.
Leplet kéne cserélni már, vagy
életet.

Remény

a szánkba töltött sár
nem lesz arany

aránk is elhagyott már
de mégis
mégis lebeghetünk, akár
az égig ragadott
menyasszony

Füllentő

Amikor még
csibész voltam,
tündérek tejét ittam,
szellők jaját
énekeltem,
szörnyek kocsonyáját ettem.

Vén meséket
úgy szerettem:
sárkányokat nevettettem,
griff tojását
kikeltettem,
alvó örvényt fölkeltettem.

Ordas álmát
megaludtam,
* csillagoknak fényét loptam,
bölléreket
szaván fogtam,
kondáik közt bolondoztam.

**csillagról (a) kását loptam*

Igazgyöngy

Kehelycsapdáimból orozz
édes harmatot,
csillagmagzatot,
hogy elmondhasd:
ama Hajnalcsillag
gyötrelmét
ismerem.

Koponyák hegyén

Szívek hóparazsában fürdik
a Hold,
Jégszikrák közt didereg az
isteni bánat,
Nappal csillám-odújában
éj-bagoly sikolt,
Kereszten halódik a testté
lett bocsánat.

Antikrisztus

Tanított.
Fölvette töviskoronáját.
Oda tartotta a másik arcát is.
Tűrte, hogy megostorozzák.

Nem, nem Ő volt.

Leszállt a keresztről,
a sír mégsem volt üres.

Lator végidőben

Angyal-
pallos
sújt le
pusztul
féreg s lélek Tejút
teje poshad halkul
égi ének
Egy bölcs
bolond
isten-
arcot
keres –
nincsen
szánj meg
engem
latrot
most légy
Uram
Isten

Üzenet Kharónnak

Elveszett lelkek kalauza,
réveteg révész, te,
sápadt hóban hempergő korom-eső,
anyaméhben lakókat leső,
kárhozatba szédült vérengző,
életeket lopó kénköves szarka,
mosoly farkasa!

Öt sebből vérzik az Élet Cinkosa.
Tudd: urad, a halál halott.

Nem rejtőzhetsz

Ha férgek lepleznék meztelenségedet
a létezés Bírája és Őre elől
el nem rejtőzhetsz.

A föld émelygő magma-mámorában
tűz magja
alant az ég-mély-sejtelemben
kiismerhetetlen rejtelem
föld pora hol árnyak terpeszkednek
majd fölserkennek
selyemsír-takaró
féreg-bölcső
nagy torkát nyitogatja
s zuhannak a feledés honába
hajdan volt gyöngy-gyermekek

Árnyak hazája szunnyadás
kozmikus gyomor
ahol a lélek alszik
élők földjének tükre
mindenségmúlás fuvolája

Dávid törzsöke Júda oroszlánja
amit kinyitsz
azt senki be nem zárja
s amit bezársz
azt senki ki nem nyitja

Dicsőség neked Élőnek
Kulcsok urának mindörökké

A 4. dimenzió vetülete

Idők, szépek, elrabolt madárszárnyak
karmok, sebek, öklök, kormos árnyak
tárgyak melyek különös haszonnal bírnak
biztos *kezeik* titokzatos könyveket írnak

Kozmosz lengő hószakállán születtek ezek
mindent elmorzsoló acéltenyerű kezek
elhagyott szeretők magányos hitvesek
tavaszi ágakon vacogó verebek

Madarak fent vizekben rutinos heringek
pördül a Föld a világgal együtt keringek
bölcsek hallgatnak szelídek sírnak –
ébredj adj helyet az üres sírnak

A tárgyak historikus szemlélete

A tárgyak historikus szemlélete

Lenéz engem a fehérszemű mennyezet,
ordítoznak velem a fehér falak,
tegnapi tükörképem leköpött,
de a fényképek együttérzően kacsintanak.

Nos, a zongoraszék kalapot emelt,
a zongoristán játszva a Für Elise-t,
rádiuszvirág nyílik a fülben,
hallgatom az agynövesztő készülék rémhíreit.

A drabális csapóajtó megint becsapott,
a magnetofon s lemezjátszó berekedt,
a szobrok a téren pofozkodnak,
de a festmények többsége is verekedett…

Villamoson

Időrendi táblázat		**Lábjegyzet**
Kezdet	Az ősrobbanás elektronok cikáznak elsül a holdtöltött fegyver ősberregés a villamos elindult	
Az első állomás Után	A Rákóczi tér következik, tessék vigyázni a lelkek száradnak hallgatják az utasok membrán – torzitós hallócsigákon keresztül	*Ne tessék megijedni a tér- és idő-direkt váltakozik, azért csiga mert gyors a beszédre és lassú a hallásra*
1812081. állomás a XIX. sz.	Kiadták Gellencsér Gellért összes műveit közakadozásból	*Két sor Gellencsér Gellért kötetéből: „Csendesen, fáradtan néz egy elefántcsontkölyök Jártam a folyosókat kongok és nyögök.”*
XX. sz. eleje	Versei mind-mind nevelő hatással voltak a gyermek- lovasokra	*Egy korabeli ankönyvből*
2014. Egy korszakalkotó nyelvújítás után	Hiába jön a rügyész éles beccő ollójával Fontoskodó ügyvéd-tökök termése tárgyalása trágyáz Ó nyájas kedvezér legfőbb hadúr bojtárja aranygyapjas kosoknak nedű s kedű nem kedvezett mert nyáját veszni hagyta	*Ezzel egykorú himnuszból*
	1994 ismét közösen elakadtunk	

A nagybetűs ÉLET

Az ÉLET alma, amibe beleharapsz.
Cigaretta, amit égő felével veszel a szádba.
Ellenőr, lehet felőlem nyelvőr is, aki
nyelvedet lyukasztja ki jegy helyett.
Egy SS SOS jelei a tenger alól.
Van Thomas báró,**** ha megkéri a kezed.

Apokrif epiphaniák

*Egy gramm metagrammatika*****

A sánta sellők
vendégizületesek
rejtjeles üzeneteik
akár a sorozatvető beszéd;
kilenc öves karjuk hangtalanul
csuklik.

Ó, gyűrűkuras írók!
Néma németek
nemet intenek
csizmás fejükkel,
csúz és Csuzima az okság

Nos,
irhátokra írhatnám
urhatnámok,
a hátatok az uratok:
ugyanis
mind elfutott
hátat ordítva
az ellenség hasába,
két hasábba.

*****E vers erőteljes ******Pszichófi-hatást mutat olyannyira, hogy egyes kutatók szőröstül-bőröstül neki tulajdonítják.

Szűrtrealizmus

tündérmezsgye
angyallah* ostyaszirom
míg e sorokat írom
testes lusta
fény szüremlik
parázsos hajnalpíron

bajadérfű
langylél bástyanyugalom
el nem önt az unalom
mert ezüst üst
tömjénfüstje
nyugtat gyöngyös ugaron

nimfapázsit
nem fa hernyó a selyem
érik a petrezselyem
fénysekrestyén
Nagy Sebestyén
hosszan beszélget velem

**angyalleh*

Magánhangzó-illeszkedés sörre, borra

„Borozgatánk apámmal”
élvén a költő szavával
ám, huszadik századi énnel,
inkább sörözgeténk epémmel,
hallván, az élet oly keserű,
társ nincs más, mint e májadta nedű.

*Lábadozás*****

Bevezető canticum a labe – story-hoz
Avagy balladada a szirénszárny eredetéről

Nagy dilemma
„dilis” Emma
mit tegyen ma,

mert „szép” Irén
a dús… szirén
oly szuverén,

hogy is mondjam:

egyik lába
mostanába’
Szaharába
ment magába’.

És hogy járta könnyed legyen
(mint ahogy a gepárd megyen)
gyönyörű Irénnek,
dúskeblű szirénnek
szárnya nőtt, szegénynek.

Nézik őt, a szárnyas nőt,
porkolábok, szeretők.
Így azóta
szép Irénnek szárnya van,
nincsen szirén szárnytalan,
porkoláb sincs lábtalan –
Bovaryné számtalan.

Kerberosz

Rojtos szél lengeti
girhes szárnyamat
sanda szörny ugatja
suta árnyamat

Kutatja kutatja
vén fényalakom
vérszeme üszköt szór
pörkölne poklokon

Pirkadna fellegem
tértestem palástja
rejtene engemet
könnyű eső – bástya

Kétes aforizma

Az a költő, akin minden hosszú,
például haj, sál, kabát stb.
Az a kabát, amin*ek* hosszú a költő,
és az a minden, amiben a költő
hosszú és a kabát rajta,
sőt a haja is, na meg a sál.

In memoriam Kondor Béla

„Apocalypsis cum figuris”

tudatmachina masinák
kínkerék döngöl agyagba
agyadba sült a kenyérgyár
benned lélegzenek
    végzetmonarchiák

NAPÓRA FÖLDIEKTŐL
ÉGIEKNEK

Eszkaton

Könyvek
nyittatnak meg
majd régen:
Akkor szellemek teste száll
az eltűnt légben.
A „már”megmérettetik
a „még”-ben.
A „még-még” Midász-i vágya
az „elég”-ben.
Mert idő az anyagban
többé már nem lészen.

*Midhall****

Instrumentumok

Ézsaiás apokrif levele

Azt hittük,
hogy mindig a
magasságban
jár, örök felébredettségben.
Holott holt-tenger-lelkünk
lecsendesítése
előtt aludt.

Azt hittük,
a világ kerekét forgatja.
Holott alávetette magát gonosz
örvénylésének.
Azt hittük, nem születik és
nem keletkezik,
és a mi sárruhánk
taszítja.

Holott magára vette.

A hely

Ott voltam az idők
előtti toron.
Ama Bárány, IL Principe,
a Kezdet fejedelme leöletett.
A világ tartógerendái és
a test tartozékai
adattak néki
vesztőhelyül.

Declinatio

A szögek a testtélétel
és a vízszintes és a függőleges

A két csukló a „hol”
a „hol” a lábak is

A metszéspont az ötödik seb
a „mikor” a „miért”

Az ember a „-nak” „-nek”
a világ a „-ból” „-ből”
Az Isten Isten

Opus 12

A kövekre pillangók nyála folyik.
Rothadó lárva a péntek.
Ecetes szivacs a bor.
Selyem, mirha és vér.

A szivárvány most fekete reggel.
Az első szó az utolsó lehelet
origója.

****

Töviset és bogáncskórót terem
a föld tenéked, néki
töviskoronát.

Égi mechanikák

A mennyek jószágai mind:
frigyládafája-szárnyas gőzgépek,
villámtekintetű ametisztmobilok,
izzóérclábú szárdiuszlovagok,
ekkor megszűntek munkálkodni
és letérdelt a Zafírtrónus előtt
minden lelkes állat
az egekben,
a föld színén,
a vizekben,
és lőn csendesség a mennyben
mintegy harmadfertályóráig.
Ekkor szólott valaki amazok közül
szelíd hangon: „Ki méltó rá, hogy
köntösére sorsot vessenek?”
Majd látám, hogy az egek jószágai mind:
az ark-pterixek, kerekes kérubok,
szeráfszekerek, nefilimek,
az apokalipszis mérnökeinek *gondolatjába*
robbanó- és egyéb motorok ideáit lehelik,
és ekkor nagyobbá
lőn a
kék.

Infinitivus

Ott vagyunk az idők előtti hangtalan
parancsolatban, az „*és lőn*”
kényszerében; az „*és vala*” jó
igézetében, megszólítottak
és kiválasztottak, derék korcsok,
szép torzszülöttek, létbe átal
nem merengő lételőttiek,
bár mégis létezők,
mi, bűnösök primátusa.
Honnan vétettünk? Anyaföldből?
A hallgató öröklét bordái közül
hasított ki minket
Longinus
lándzsája.

Ének az agyagból

Ő beszélt valakikhez

A bábeli torony építésekor
beszélt valakikhez, hogy
tudniillik leromboltassék
ama fertőtorony Bábel.
Szólott, méghozzá nem a
halandókhoz. A szép idomú
sárgalacsinokhoz.
Udvartartásához szólott.
Ugyanis az a lenti horhó
sártenger, kénköves mocsár,
hangyaboly, susárló férgek
gyülekezete a csillagterek
lakóinak szolgál látványosságul
és példázatul, hogy az agyagot
közelebbről kevésbé ismerő
tiszták és tisztátalanok
okulhassanak az alanti undok-
ságokból és fertelmekből.

Így többek vagyunk és kevesebbek.

Eon

Egykor
a fák levele
kék volt,
méregzöld
az égbolt,
föld alatt laktak
az emberek,
a mennyekben a tengerek,
a föld színén a holtak,
a leendők, akik voltak.

*Midhall*** szózata nyomán*

Zsák, hamu és zsoltár

Látó:
mennyek iszapjából

Fiú:
kőből és parittyából

Király:
zsákból, hamuból és énekből

Pál

Messzebb láttál az
idők távolába,
mint bárki asszonytól
született.

Láttad, miként merik
gyémántkanállal
az élet vizét toldozott
agyagedényekbe
örökkön örökké. Láttad,
miként hajol
meg minden fő és térd,
ég alatt és
ég felett, föld alatt
és föld
felett.

Ars poetica

Egyre csak
keresem
Őt, s talán
magam,
hogy egyszer égbe
penderít
a rejtező Nincs,
Aki van.

Csend

Mennybe
vettettél Istenem

A hold
sánta hegedű

Morajlik
tengered
Mégis ez
a csend

Panacea

Időcsapdába
simulok,
megreked s
tágul az ér,
sebzett kezed
fölöttem
létszünet,
rontás nem ér.

Testem a
tér.

Deus

Csillagok
sarát
taposom,
időekével
szántok.

Létezem.

Filius absconditus

Isten
malmait
hajtom,
legeltetek
mannák
mezején.

Sors nostra

Keresztem
szálkás.

Túlontúl
nagy a
kegyelem.

Hogyha
vagyok.

A pokol színei

Allighierinek

Tézis: A fekete

E jégmezőkön még a hó sem fehér,
Éjbe fagynak itt mind a szétszórt csontok,
Nem gyógyítnak itt az életfalombok,
Melyekről János apostol beszél.
Itt nincs halál, csak halálfélelem,
Zuhanás a vak, lomha ürességben.

Antitézis: A fehér

A nem-láng gyötör, nem az égető fagy,
Nem a cerberus seoli csaholása,
Nem a kárhozottak dodekafon siráma,
Csak a rettegés, hogy éned elhagy,
A fehérség, a kórterem-fehérség,
A szétesés fehérsége, a semmi.

Persziflázsok

Bevezetés az idegélettanba

Virtuóz idegsztrádáink
kékbe ömlenek. Ez tán a virradat.
Agyunk alatt - ágyban heverve -
letapogatjuk lírai enzimeinket.
Kocsányon lóg sárgatestünk,
hallókürtjeink ítéletre,
másként- itt-életre
muzsikálnak minket.
Fehérállományunk lassan-lassan
elszürkül, tobozmirigyünk
vakká feketedik,
egyre tudósabbak és
szótlanabbak leszünk.

Anarcho-kirohanás Belzebub patikája ellen

Bálvány-szemöldökű giliszták
ejtőznek csurom pálinkás
pelenkában
- fényes tévedések ők –

világolásuk giccses pólyájuk
tükröződése hernyó-testükön
- pólyás pulyák ők –

pelenkájuk ködük felépítménye
féreg-burkolatukat kiszolgáló
Baál-vénye
- kiváltható Belzebub patikájában –

Robbantsd fel! Robbantsd le!
Legyes Bubi gyógyszertárát
- Gyógyítsd meg! Gyógyítsd meg őt! -

Kling-klang

Kalot Enbolotban
Kalibán vacsorál
Klingsor kling-klang
Kimustrál

Kalot Enbolotban
Kalyibában
Ripacs renyhe
Führer-bábban

Klingsor kling-klang
Kimustrál
Ritter-gigában gázmustár
Árják árja King Kong

Kalot Enbolotban
Ki miskárolt
Lancelot Parsifal
Kurtizán vagy partizán

Kling-klang

Koan I.

Én is tágulnék
én se tágulnék
a pontban

Koan II.

Két pont között
legrövidebb út nincs

van: a nincs

Koan III.

Ki tette ezt a ponttal,
a síkkal, a térrel – Úri allűr –
netán egy űri alúr?

Idill

Tetemsápadt ég.
Nappal van ó,
ne félj,
csak
a halál tré,
csak a halál
tréfál.

BEVEZETÉS PLATÓN KOPONYÁJÁBA

Summa

A vőlegény zsoltára

Nárdus az Úrnak
bársony-balzsam az Úrnak
alabástrom, mirha
aloé és evoé! az Úrnak
jó illat az Úrnak
szagittas áldozat menyegző
szela!

Temetésemre-lakomámra
kenettem királlyá
test és a Lélek olajával

Grál

Nem nyeldekeltünk
amanita muscaria-t,
angyalok eledelét,
föléjük szervesítő
gombát,
nem tekeredett ránk
köldökzsinórként az idő
DNS-szalagja, hogy
beleplántáltassunk a bent
és fent levőkbe.
Mi szemünkkel és fülünkkel
láttuk és hallottuk,
mikor ama Pásztor
belépett az akolba,
majd felemeltetett,
akkor fiúvá fogadtatásunk ára
Arimathiai József
Kelyhébe
gyűjtetett.

Bevezetés Platón koponyájába

Elválasztottad
a fény egyértelműségét
a sötétség ólomsűrűjétől,
mozgásba hozván a kháosz
neutrális elegyét.
És a fény megálmodta a mennyek
ragyogását a mennyek ragyogása pedig
a mennyek minden seregét,
mert a világosság mint őskép
magában hordozza mindezek ideáit.

Elválasztottad
az Egeket a Földtől
megkülönböztetvén
ama hatalmak tisztaságát
a hatalmaskodók tisztátalanságától,
mert más mértékkel mérettetnek
az angyalok és a Mennyei Jeruzsálem
és más mértékkel mérettetik Babilon.

Másként ama Rétornak is neveztettél,
mégis egy centurió kezében
gyilokként manifesztálódtál.
Szellem és antiszellem tüzes pallosai
vigyáznak téged.
Döfésed a negyedik és ötödik
borda között rejtekhely.
Így dologi formád kártékonynak
mondható, ámbár lényeged hasznos.

Gyilkos orcák

Akinek szemében
aszkétatűz lobogott,
kitől a bujaságok,
fertelmek, utálatosságok,
tobzódások, dőzsölések,
bűbájosságok és egyéb
undokságok oly távol
állottak, mint a mennyei
szűz lelkek seregitől
a babiloni szajha,
néki egyik orcáján
pofon csattana
méghozzá egy tanítványa
keze által
megkísértvén,
megkísértetvén
szelídségének, alázatosságának
és 77-szer is megbocsátani
tudásának mértékét.
Odatartotta a másikat is
a harmadik ütés után ő is,
harmadik orcája nem lévén.
Mert a harmadik orca
a gyilkos arca.

Máté 26, 23

Miről ismerszik fel az áruló?
Hogy egyszerre márt a tálba a Mesterrel.
A gonosz kiszemelt áldozata
szinkron-cselekedik a megtestesült Jóval.
Azt hittük, hogy az idejéből és helyéből,
ott és akkor kizökkentett, megtévelyített
Júdás épp ellenkezőleg cselekszik Jézussal,
de nem, azonosan. Ez az antikrisztusi
mechanizmus:
a ellen-tökéletes, az ál-isteni.

Így hát a rossz színből lekopírozza a jót.

Summa

In memoriam Kaszás Attila

Püthagorasz
befogadott
belsõ udvarába
nagy bíbor peploszát
Uránosz véres takarójának
néztem, kezembe abakuszt nyomott,
hogy számoljam a csillagokat, az idõket,
a tereket, az étereket, a lelkeket,
kezem az eke szarvára tettem...
Arisztotelész sem dobott ki
a fizikán túlról, dús szakállát cirógatta,
úgy néztem rá, mint gyermek és csak
számoltam és számláltam,
s egyszercsak kipattant
agyamból, mint Pallasz Athéné a
Zeuszéból, tudom, hogy a
hasonlat méltatlan és bicebóca,
hogy nincs mennyiségtan
csak minőségtan,
hogy a milliomok miriádjainak
summája akárhogyis csak egy,
mert az egy a legtöbb,
mivelhogy minden ami megnyilvánul
az egyből sokasíttatott rengeteggé,
forgataggá, világgá,
így lőn az egészségből feleség
az egységből kétség lőn, sőt háromság

Ezékiel

Szemkerekek
éteracélarcok
bűnszigetelt sík
szeráfvégtagok mögé rejtetten

hamufényed fagytűz lajtorja
a dermedt Sodomakő
mennylangyos heverő

Elohim-kérges szíved
ma nem retten
mert
gyökeret vert

Izrael-metatron
Sekina burokban

Péter

In memoriam Pilinszky János

tagadsz tagadlak
tagadod, Ő hű marad

rád néz
a szögek
szálkák szemedben

lábadat
keze mosta

véredet
vére csillapítja

sírásod
sírod üresíti

Salvator

Égtüskés világfa,
tobozos testburok,
tömjénhós, mirhasós,
vérsavós, fényszurok,
égi nyák, szent anyák,
lepkenyál, éjhurok,
jászolos, fátyolos,
seregek, szent húrok.

Most szünet van
és szünettelen életmás,
plazmagödör, lelkünk-csontváz,
        jászolromok,
Bethlehem-agyagból vájt vészkijáratok.

Szanhedrin

E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván;
és nem adatik néki jel,
hanem a Jónás prófétának jele.

Isten
hegyén
hetykén
lebzsel
hetven-
egy vén
állnak
állnak
csodát
várván
szívük
hideg
kemény
mint a
márvány

nem a-
datik
jel nincs
csoda
csak Gol-
gota
csak Gol-
gota

A zarándok balladája

Anyukámnak egyúttal Gallai Attilának

Jámbor, öreg József egykoron kiméne
Szomorú házának szomorú kertjébe,
Szemének könnyűit fákra hullajtotta,
Fáknak legszebbikét fejszével kivágta.

Holt fából faragott embernagy keresztet,
Embernagy keresztet gyönge vállára vett,
Elindult, elindult jámbor, öreg József
Messzi, messzi földre
Szent Jeruzsálembe.

Hol hideg, fagyos szél fútt hegyek közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József,
Hol tűző Nap tikkasztott puszta közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József,
Hol ínség kínoz kietlenség közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József.

Fölhatott imája a magos egekbe,
Egy fehér ruhás ifjú jöve onnan le,
Szóval monda néki fehér ruhás ifjú:
„Miért nyomja vállad diófa keresztje?
Szíved emberöltők keservével telve.”
Szóval monda néki jámbor, öreg József:

„Feleségem megholt, vagyok így hát özvegy,
Két kicsi magzatom halva született meg,
Nagyobbik leányom hamar halottá lett,
Másik leánykám az Úr jegyese nem lett,
Nagyobb fiam, János papbúl prókátor lett,
Viszem hát vállamon nehéz fakeresztet,
Viszem hát vállamon nehéz fakeresztet.”

Hol hideg, fagyos szél fútt hegyek közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József,
Hol tűző Nap, tikkasztott puszta közepett,
Arra mén, arra mén jámbor; öreg József,
A kietlen ínség kínzása közepett,
Arra mén, arra mén jámbor, öreg József.

Odaért, odaért jámbor, öreg József,
Messzi, messzi földre,
Szent Jeruzsálembe.
Végső nagy-nagy kínjában ezt sóhajtotta,
Végső örömében nagy-nagyot kiálta:

„AZ ISTEN DICSŐSÉGÉRE, A JÉZUS SZERETETIÉRT
HOZTA EZEN KÖRÖSZTÖT MAGYARORSZÁGBÓL
BAJAI LAKOS, MÉRŐ JÓZSEF, 60 ÉVES ZARÁNDOK,
1868.”

Lélekméz

Kilökődés

Kilökődtünk a zérusból,
az egy pontba szögezett mindenből,
az édes nem-cselekvés
Isteni színjátékából,
- szerintem ez az ember tragédiája –,
ki tudja, mely hatalom
által reánk akasztott
tehetetlenségünktől sodortatva.
Onnan, ahol a tehervonatok
párhuzamos vonatsíneken
robognak a végtelenségből
az örökkévalóságba
és nem bántják a félreismert
trubadúrokat,
onnan, ahol az Egynek
még a gondolata sem fogant meg.

Demiurgosz

Meglett, meglett, aha,
nos, teremtési rend-,
afféle nagypapa...,
na,ja, aki teremt.

Mit? Hát bolygót, férget,
kedvest, szépet neked:
kislábujjat, térdet,
a csont húsért eped.

Húsodért is kedves.
A húsért a HÚSÉRT
gebed, az a tetves,
az a nagy test és vért-

értékesítő blokk,
a hű földhivatal-
inkább alatti tok,
TÚLkoporSÓzott ital,

tűzükelnemalszik-
ízű, férgükmegnem-
halízű-plasztik,
egy élőhalálnem.

Meglett világképed
látám, meglett orcád
képletesen képed.
Ki vetheti el sorsát?

Ha és…

P. J.-nek

Megállt a hattyú halála között,
a dal és a rágóizmok vértje között,

a páncél és Lancelot között,
a minden és a vért között,
a ha és a lál között

Az Egyről

Az Egy mindennek őse itt
gyártván a létnek köreit
az Önvalót, nos Tenmagunk,
a Való s a Mag mi vagyunk?

Vagyunk hát a kivagyiak,
akkor az Egy honnét hasadt
istenfiak, atyafiak?
E kérdések szónokiak?

Kérdezhetném ezt magamtól.
És felelek rá magamtól:
jő az Egy a nullaságból,
nem e kápra hullaságból,

létfeletti Uraságtól.

Levettetés

Föl-földobott személy
vissza ne hullj hulla-mély-

re: egységből törnek kettőbe,
kétségbe, sokba, veszőbe,

ha föl is dobnak visszarogyván
vonz a massza, csak zuhansz lomhán

lettél alszemély, énszilánk, áltudat
anyagba ejtett kábulat.

*A szerző Midhalltól*** való közlése*

Katasztrófa

Einsteinnek

A mennyekből leszakadt
egy „big-bang”-nyi darab
fénygerezd
az örök szövetéből
egy szál
kerubseregek gyöngycsillós
hajából
aranyszegecs
a tér-idő metszetéből
léket ütve az éter
homorú hasába.

Tűz

Kiloccsant liquorból fürdik elő,
repdes mint Vénuszra vágyó sz
putnyik, a Holdba száradt lelkek
kel nem foglalkozik, Opel asztrá
jába olvasztja a Napot, hagyja a b
első égésű motorokat másra, az is
tenekre, felvitték a padlásra, ő ant
iprométheusz, nem szívleli az ideg
en tüzet, saját belső égését megtart
ja, hóban született hőből él, nem hő
börög, (*forrása csak tisztásból*), teavízből
főzi a kávéját, panteista, az írók, költők,
műfordítók örök barátsággá forrnak,
(*addig üti a szerzőt, amíg meleg* sic!),
addig üti a verset, amíg beteg, közlekedése
közrekedés, szellemét izzó vízágyon meg
ége té k

Víz

Aranyhalként (*a*) egy
globális akváriumban,
evickélek.
Élek,
(mint partra vetett
rész-akvárium), mint vízbe vetett terrárium, cethal
nyelte idegenanyag.
(*Az antiagyag aknaáramában*),
mint amalgánt az
odvas
fogba
az ég alatt *(az ég felett)* és *(az ég alatt)* a föld felett lévő vizek
közé zártak,
bár nem vagyok más, mint (90%) 70% víz
és pára, persze hő- és vérmérsékle-
tem szerint, és párolgok fel, -határ a csillagos
ég, -majd le, majd fel, majd le,
ez aztán a delej,
nem üres csevely,
csak belvizeim ki ne öntsenek.

Ó, sárkányrepülők és sárkánygyíkok
oltalmazó szárnyatokkal óvjátok
esőáztatta felszállópályá-
mat.

Alászállás

Le kell menni
ég kék ecetjét inni
Hold korbácsától sebesedni
Nap szögeivel átveretni

létbe hanyatlani
mindenné halványulni

míg kivirágzik
az áttetsző sejtek közül
a Hajnalcsillag

A kór négyszögesítése

Olykor
Habzó eget
Bocsátanak agyvelőmre,
Hogy elválassza a jobb
Féltekét a baltól.
Ilyenkor
A vizet, a földet,
A tüzet, sőt a levegőt is
Négyszögletűnek nézem
Ez a saját köröm,
-széles körön-
Négyszögesítése,
Pedig a hasam nem
Kocka, és nem vagyok tégla sem.
Nagyon távol állhat
Tőlem a négyszög.
De mégis.

Lélekméz

A méz peremén
élek én akkor, hogy
köpüljem ki az agyam-világkéreg
méhköpet-óceánját.
Fecskék, verebek
felemás Vénuszok, vadméhek
ó, Rheia öt ujja,
Éjgalambasszony,
Ki borzolja Pszychénk
szárnypihéit?
Az ősszél, a kollektív
világtudat-tágulat
borzongató szellentése?
Kutyák,
érzékelhetetlenség követei,
hűséges, nem wales-ebek
szimatoljátok mélyrepülésem
ösvényeit.
Delfinek,
dalnokot síkos hátatokon repítők,
önmerülésem kísérői,
mutassátok fel, mutassátok meg
a világtojást tojó tyúkot.

Oh, istenek, istenek

Vajon kik ők? Mondjátok! Ré Napisten
földre hullajtott könnyei?
Kőrisfából faragott királyfiak?
Híd az alsó véges- és a felső határ

nélküli végtelenség között?
Hisz idő olmából és a mennyek aranyából
fele-fele arányban olvasztották ki
őket, porszemből, vízcseppből,
légfuvallatból és tűz hevéből összegyúrt
élő ikonok ők, tűznapkorongarcú
agyagedények, sársátrak, birodalom nélküli
világuraságok, Isten földi helytartói,
aranyból tákolt, aranykori aranyifjak ők.
A világóceán partján talált farönkök,
akiknek az elmúlás késével metszett arcára
Loki, a cselszövő varázsolt idvezült
mosolyt.
Eszeveszett Pinocchio-k, ádámok, Gaia-
szülemények, az idő halálladikjának gálya-
rabjai ők.

Szellem

a XIX. század költőinek

Ragyogsz tán ékes csont-palotában
koponyánk testetlen zsarnoka?
Lét-csarnokunk mely üregében honolsz
gyors ideghúrjaink lantosa?

Ha porba hull végzetterhes lantod,
semmibe zuhansz, mint a pára?
Nyomozhatatlan szférákba távozol,
hol épül fényed fellegvára?

Elszabadult lélek

Lelke már a nyakára csavarodott.
Fuldokolt. Szép volt a lelke,
de túlzottan nagyravágyó,
így hát teste ellen fordult.
Alkonyodott.
Az éj keserű födémje egyre közeledett
hullafoltosodó porhüvelyéhez.
A csillagok, az égre vert fényes szögek,
majdhogynem kezdték rohadtkörte sárga
húsát áthasítani.
Ám a nagyobbik rossz a lélek,
már teljesen birtokolta, mondhatni
bekebelezte. Mily mennyei így kimúlni –
gondolta – és nyomban köddé vált.

De jó is volna

Ha a világnak csak egy emeletje volna
mindent hústest, kalmár agy bitorolna
szívem búsan zakatolna,
búsan zakatolna,

De a nagyvilágnak nincs csak egy emeletje,
a világnak van három emeletje,
menny, föld, pokol létszeletje,
pokol létszeletje,

Emeletek közt egy lift, egy világfa volna,
egy sámán lelke fel-lekóborolna,
mint az áram, de jó volna,
jaj, de jó is volna,

Naphívogató

Belső elválasztású
Parancsolatai
Véredényrendszerében
Kutakodnék drága Aton,

De mehr Licht
Nincs elég világom
Otthonom egy angyalhaj-
Szálnyi atom.

Ó, Napunk egészen
Síkba mászik,
Vagy azon is túl
Antianyag pozitronverem

Lett nagyságos Hélios úr
Netán citromízű
Kalmopirin?

Pszeudo-Arkhimédész törvénye

Minden létesülésbe
mártott test,
annyit veszít
a súlyából,
amennyi az
általa kiszorított
lélek súlya.

Visszakeringő

Lét-nemlétigék

Voltál és mégis lettél.
Sírgödörbe világfát ültettél,
„lett”-ként sírtál és kacagtál,
valóként izzadtál, vacogtál.

Lettél, pediglen voltál.
Szívembe parazsat szórtál,
bárcsak, bárhacsak volnál,
nem röffeszkednénk disznóólnál.

Aranykor

Ördögh Szilveszter emlékének

Alább és alább hullajtanak
A múltnak kútjában,
Miről mondják is
Mélységes mély.

Ott lenn, a visszáján
Körültekintgetek.
Megrökönyödve tapasztalom
Valahai napjaim
Fényesebbek, teltebbek, aranyozottabbak.

A koragyermekkori árny-tengődés
A méz időszaka.
Saját bejáratú
Aranykorom.

Hol vagytok?

Apukámnak

Hol vagytok, hol keringtek?
Köröttem, vagy csak agyam
imbolygó rendszerében
szent étolajjal fűszerezett szerdák és szombatok,
és te májreszelékes nagymama-gondosság-húsleves,
és a műhely merre van, hol cipők és megtapodott lelkek
nyertek gyógyulást,
igesebek hasadtak és varosodtak, és nagyapa
csak úgy fénylett.

Hol vagytok, hol derengtek,
nagyszülős mindennapok, buszvégállomások,
lomha HÉV-megállók és hol van a lángos?

(nem csillag és nem felettünk,
hanem optimális esetben, a szánkban,
majd a gyomorban, mely szerv soha
be nem csapható, aztán a fölös salak
az árnyékszékbe vándorol,
mint egyesek szerint
a finomabb rezgésű szubsztancia)

és akkor modelleződtek mindenek
(eredmény: kisvasút terepasztalon)
aztán mosollyá boldogult nagypapa, a másik is.

Köröttem

Nagyszüleimnek

Hol vagytok, hol kerengtek?
Köröttem, vagy csak agyam
imbolygó rendszerében
szent étolajjal fűszerezett
szerdák és szombatok,
és te májreszelékes
nagymama-gondosság-húsleves,
és a műhely merre van,
hol cipők és megtapodott lelkek
nyertek gyógyulást,
igesebek hasadtak és varosodtak,
és nagyapa csak úgy fénylett.
Hol vagytok, hol derengtek,
nagyszülős mindennapok,
buszvégállomások,
lomha HÉV-megállók
és hol van a lángos?
Forint húszért, mert a
gyomor be nem csapható.
Hol vagytok előidőim,
mikor másik nagyapám
kezét fogtam (haja fehér holló,
mint az Ősöregé), bár
fogatlan sekrestye ásított rám,
mégis gyerkőc-hitem
abban a megállott pillanatban
hihetővé marjult.
Ó, hol vagy már
fénylővé virágzott gyermekség-oltár,
és végül modelleződtek mindenek
(eredmény: kisvasút terepasztalon)
aztán mosollyá boldogult nagypapa,
a másik is.

Életorsó ha visszapördül

Mérő maminak

Hogy este tízre aztán haza jöjjek,
Meg ne zülljek,
Rosszra való dorbézok és firmák közt,
Mondta nagymamám, miután megérkeztem
A vásárlásból, mászom meg újra csak
Emlékeim pisa-i ferdetornyát,
Melyet észkerekem kellemetes múltba gördülésének
Világom-pörgető ereje zökkentett ki egyenességéből,
Jó lenne elfelejteni, hogy kedd van,
Meg azt, hogy dob-szerda , szerelem-csütörtök,
Na, inkább erre összpontosíts, ró meg valahol
Egy nadrágba bújt felhő,
Így kerülhetnek szembe egymással a muzikális taktusok
És a szív ritmuszavarai, a valakibe habarodások,
Igen, lehetséges, hogy néha az ember
Pillanat-teste tévedésből visszafelé vándorol
És ott találja magát a „tíz évvel ezelőtt" -ben,
(Minden bizonnyal, ahány végtelenségig osztható
Századmásodperc-töredék, annyi hasonmásunk,
Annyiféle lényváltozatunk lézeng),
És látja egy barátját, a nadrágszíjnyi tiltott zónán loholni,
És háromezer mega-tehén hangerejével bőg a mikrofon:
A biztonsági sávot tessék elhagyni,
Kabátja szelét a metró széle lebbenti,
Dagasztja, mint a vitorlát,
És ő kifeszített pteranodonbőrkabát-szárnyakon
Repdes, végül boráztatta leszállópályán landol,
Szinte most már bizonyos, hogy a párkák
Életorsóm időnként visszafelé pörgetik
Az ezüstidők provinciáiba, oda, hol nagymamám
Nem színtelen-szagtalan klímában főzi a tejeskávét,
És nem glória-sarlóval irtja a gazt.

Átversülés

Embrió-létbe
Kell-e visszacsavarodni,
Újra lurkóként csavarogni,
Hogy megragadhassam
A pillanatban
A kimondhatatlant,
Az élménytényezőt,
Hogy az opus varázslat
Legyen, ne élettelen szóketrec,
Szentimentális nosztalgia?

Bevehetetlen vár vagyok,
Szunnyadó erőd,
Bévül vulkán, tüzes-víz,
Kívül jéghegy.
Magam kell magamat
Megostromoljam,
Hogy igazi valóm
Homályában sütkérezhessetek.

A kései ébredés szimfóniája

Ki nem állhatom
A reggeleket:
A vacakolást,
A kászálódást,
A készülődést
Az új napra,
A pontos megjelenés
Kívánalmát
A dolgok helyszínén.
Ilyenkor még az álom
- másik űr-reális életem-
Jótékony páraként motoszkál
Sejtszövetségem
Köztes állományain.
De szürkület előtt
Felbőg a motor
És mirigyeim
Enzimzenekara
A kilencedik szimfóniát
Kezdi játszani.

Ennyi maradt

Kápolnák
Istencsendje
A többi néma
Agyzsugor,
Memóriafék

Megkóstolt a
Küklópszidő
Felfalom
Percbárányait

Ennyi
Maradt

Test-pirkadat

Körültem béke
Mégis vonyítok
Hű legyek végre
Eb nem konyítok

Szimatoláshoz
Legyek emberebb
Megtorpanást hoz
Időm szendergek

Már csak szunnyadok
Pislákol lángom
Testem tunya tok
Pirkadtát várom

Reménytelenül

Szívem egy kismotor- és gépgyár
Zaka-zaka-zakatol,
Ha kél benn a szerelem
S orrom nő-suhogást szimatol,
Nőt szimatol,

Akkor agyam felbolydult képtár,
Duru-duru-duruzsol.
A súlyt sem mérlegelem,
Ha bévül gerlepár burukkol
Pár burukkol.

Kicsi testem hangtalan vacog,
Mustrálják, nézik, nézik
Lányok, nőcskék, csillagok?
Á, dehogy pemzlifejű nénik,
Nénik, nénik.

Érdes hangok irreália szigetéről

Egy kis SZIGETelés

A pokolban az egyén sziget, ahol vágyai, kívánságai, úgymond egója kagylóhéjai közé záratik, és e lélekszigetek között a lelkiismeret gyógyító vezeklés-tűzóceánja.
Ott nincs feledés vize csak féregtenger, az emlékezeté.

Az Elysium is egy sziget, ahová a héroszok gyűjtetnek.

UtóPIA is egy lakatlan sziget, ahová a posztalkoholista utópistákat lakoltatják ki, úgy gondolják
ott majd meglakolnak.

A Föld is egy sziget a világóceánon, az ősvíz színén, másképpen szólva - egy kissé einsteinesebben - golyóbisunk gömbölyded sziget a tér-idő kontinuitás folyamában.
A tér-idő konintuitás is egy szigetecske a végtelen dimenziók tengerében.
És az itt felsoroltak együttvéve mind, csak egy parányi szigetet alkotnak a Numinózum tucatnyi végtelenszer végtelennél is hatványozottan hatalmasabb határtalanságához képest.

Bejártuk tehát a mindenség három emeletjét a mélységet, a földet és az egeket és arra jutottunk, hogy minden sziget itt és most, no meg, ott és akkor. A kérdés csak az, hogy eme szigetek lakóinak nagyon hosszú ideig tartó elszigeteltség az osztályrészük, vagy megmártóznak az őket körülvevő Numinózum-Ókeánosz gyógyító áramaiban.

2083. július

Sugárkezével hátba ver a Nap

Nem húzta fel radioaktív boksz-
kesztyűjét

Minő szerencse

Mint tudjuk szellem-tetőnk sok
helyen kilyukadt

Ezért támadt fel sok halott

Kozmikus költő-keltető

Itt vagyok, csüngök,
itt lógok, mint szeren,
persze nem ama kábítón, mint
teafilter a tealében
a végtelenek párhuzamosain,
de végtelen csak egy,
csak egy lehet, súgja, zizegi
fülembe egy kikerics sárga,
karcsú testű, csuklós villamos,
a kettes villamos, itt a Dunánál, miközben
rajta hajók delfincsőre mellett
süvítek el csőretöltve, kilőve, de be nem,
a robbanások őse világkerék-koltjából,
a mindenségek kicsiny boltjából,
nos, égboltjából.
Párhuzamos agya-világaimban
kutakodom és azon morfondálok,
hogy miként tengődik egyik
paralel univerziómban ál-teregóm,
ha van, vagy csak duálom, az ideálom
az allélpárom a kettős és kovalens ügynök,
a szoros szövetséges, „én kedves ellenségem”.
Az egyik hasonmás kiadásom
az ezeregyszázötvenkettedik egy dunaszauruszokból
tovafejlett lény gyakran visszatér, meglátni, sőt
látogatni önmagam, szomorúan veszi tudomását
szegény saurischia, hogy a dunák
és dinók itt eliszapmadarasodtak,
- persze előbb ornitischiák lévén-
ilyenkor azt mondja nékem:
- Ne legyen már galibabőrös,
nem maga halt ki!
A másik lelki testvándorlások
győztese, estetöltések dalia festője,
saját versei írásának nemtője,
ő a máig fennenalló római birodalom
udvari költője, másként mondván,
ő irányítja a háromdimenziós fénymásoló gépet
(hogy mihamarább kaphassunk egzakt képet),
ezt a kozmikus költőállomást, ahol sokszorosítják
az üdvös munkálatokat végzők drága testét,
lelkét és tevékenységét.
Várom tehát, hogy mikor fertőznek meg
újra jelenlétükkel ezredvéges példányaim,
hogy fényeskedhessék belső sötétségem,
hogy eredetim a külsővé ne váljék,
hogy a megszokott enyészet virágozzék
felettem és alattam.

Egy tudata hasadt agysebész feljegyzései

avagy végső megoldás az ózonlyukra

- A szívre savas eső hullik –
ordít egy nyúzott úr itt belül,
- kérem ez túlzás, ez nem illik
valami hézag van ott felül.-

Ordít a nyúzott úr, hang zendül:
- kilyuggatták bősz kezeikkel
az eddig lyuktalant ott felül,
itt határozott fellépés kell

kérem, ez túlzás, ez nem illik –
szólt a bajszos, nyúzott úr nézve
az eget…ajtója kinyílik,
és netán ráhullik egészbe'

mind ami hézag van ott felül.
- Beteges a helyzet belátom,
de ha ezen ön, mégis derül
gúnyos agyát megoperálom,

megfenem ezüstös szikémet,
kiemelem a gúnyt fejéből
úgy, hogy borongós, gyászos ének-
ütemre feszeng arcán a bőr.

A sehovány

Este leplében lappang a sehovány,
nos, borbeteg butykosát bütyköli,
abból napi szeszfalatját hörpöli ,
agytekervénye gépsonka sovány.

Szegény már esztelen – soha szesztelen
évek, órák, percek – csak őgyeleg,
szatyrában ki- és befőttes göngyeleg,
váltaná vissza pultnál nesztelen,

nesztelen tenné ő, ha nem zajgana
s agya, szatyra eggyé nem bomlana
a nagy köztes együvé főződéstől.

- Honnét befőttes üveg egy függőnek? –
Kérd' a szatyros májszennyeződéstől
a komótos, kompótos pultos nyanya.

Az csikornya csikordul

Kovács András Ferencnek

Hej barátom, ha egyszer az csikornya
csikordul, hallaLili tivornya
kiborul ibrik, billikom ágastul,
világostul spekulánsig házastul.

Barátim, ha egyszer az hadiportya
megpördül, senkinek oly raportja
nincsen, mely pördületit helyre hozná,
nagy dínomságát visszaostorozná.

Hej, hé, Csínom-dánom csicsinos Palkó!
Ej, Csínom-dánom csecsenes Jankó!
Mi lesz véletek, tágbelű barátim?

Beletek, hasatokotok parlagon,
pöffeszkedvén lelketek tar lakon,
nem uraskodtok lakón, sem szarházin.

Az csikornya csikordul

immár másodszor a végin kicsit másként

Hej barátom, ha egyszer az csikornya
csikordul, hallaLili tivornya
kiborul ibrik, billikom ágastul,
világostul spekulánsig házastul.

Barátim, ha egyszer az hadiportya
megpördül, senkinek oly raportja
nincsen, mely pördületit helyre hozná,
nagy dínomságát visszaostorozná.

Hej, hé, Csínom-dánom csicsinos Palkó!
Ej, Csínom-dánom csecsenes Jankó!
Mi lesz véletek, tágbelű barátim?

Nos, úriembertelenek lettetek,
odalett rég kecsetek, becsetek:
nem nevelődtök Jávoron, Karádyn.

A rimához

Ó, pénzszajhászó ütött-cocotte rimák
hűlt-szív remetéket remegtető,
disznónagy malacpofát rebegtető
kondérban nem sült combhúsú libák,

pillangószemű macska-tarka-szárnyas
ó, fekete lyukas izomgépek,
nem aszkéta-sápatag ikonképek,
striciklit hajtó striciktől, bárcsak

kékek nem méregzöldek, sárgák, lilák
ámbár, combtőtől combhullásig ép
combtövig csizmában strihelő cicák,

ütött-cocotte, csirkehúsú fehérnép.
Fenéknagy farok és más méretek:
keblek, imák, rimák Isten véletek.

Népdal Irreália szigetéről

Füstölnek a felhők
legénykednek pőrén
pipázgatnak, kurjongatnak
szféránk lyukas bőrén.

Mennék innen mennék
sok a kiút erre,
ha megkérdezném se tudnák,
van-e út semerre.

Itt hagyott a nemlét,
szökik árnyas hádész
egy objektív valóság fész-
kelt belém az ádáz.

Irreáliát I819-ben Skyso Frensen kapitány fedezte fel. A távoli szigetet csak speciális vízi járművel lehet megközelíteni, a bolondok hajójával.

Határozat

Elhatároztam, hogy
megölöm pársázezer rabszolgámat.
Van elég,
mint galaxisban a csillag.
A kivégzés módja:
szabadosaimra szuperfolyékony
birodalmi májrombolót
küldök, idegmérget
szivattyúztatok
agysejt – robotosaimra.
Így hullajtom el
ideges, ám értelmes
férgesét. És a méregelhárító
laboratórium hatóerejét
is próbára kell tenni.
Amúgy is azt mondják
a máj újrateremti
önmagát tépje azt akár
Zeusz ítéletvégrehajtó
madara a tüzes titán
húsából, akár az alkohol
bűbájos hidroxil- gyökei.

A költő és korom

Korom sugárzó anyag
életvezetésem hanyag

karmám éléskamra
nem adok az alakomra

csillagzatom elvetélt magzat
éngemet a tömeg mozgat

duálpárom pária
szférás zenénk korcs ária

szavazatom hamvas urna
olvasmányom Hamvas újra

Kísértetmagány

mert nem járhatjuk be…

elkorhadtak tán
vágyaim is
elhagytak nem született
lányaim is
megüresedtek
ágyaim is

ellenem fordulnak
mind a lepedők
így nem járhatom be
Európát sem
mint balul sikeredett
álalvilágszellem

Szörnyvers

félig áteresztő remix egy álprófétáról

Milyen volt szürkesége
nem tudom már
mondtam magamnak
vagy kék volt barázdás vagy azt billegető habár

ez a cethal miniatűr
hogy fér el benne egy nagy próféta
én trubadúr valék pompa-dúrban mégsem tudhatom
másnak egy hírnök égi feddőző kényes portéka

hajtsák bár kocsmák szentséges gőzében
bizonyos úti fák
ember és író feletti szonettmaradékok
oldalt elszelelő hegedűs tücsökparipák

szupernovát betöltő neotomista szubatomista giliszták
lemerülhet mint egy elem
lételeme a lakót bűnt tintát fogyasztó
szitokként perzselő dörgedelem

Jelenetek egy el nem készült filmből

A gyémántszekér-tulajdonos boncmester
óvilágorcáját áltudatmézzel kenegetnék,
szuflája korholó koboldok,
lápi-lépes mája faló ludvércek
a sárga házban,
fehér házba tipornák,
médium-szirupba mosdatnák,
becsap-kecsapba fürdetnék
nagypánhalottkémlelő agyát.

Ez a sorsbolondok órája míg,
az akasztott ember rájuk nem nevet.

A cár és a cárné
téli palotáktól pállott
dermedt arcán
ég- s földközi tűz világol
mosollyá görbíti halott arcizmaikat.

A császárné dölyfös pávatollát
nem garatján dugja le
se - szerencse, - fel,
a világszigetcet ősszája ősvizet
prüszköl
s földanyánk Lucullus
csiklandjától fickándoz..

Szerelmes, bálványimádó helóta fohásza Íriszhez

Ó, Szivárvány,
a szív árván
dorombol,
ha dór rombol
megannyi sok.

A bürökráciáról

Hej, Szókratész,
de sokra téssz,
még hogy a bürökkel
birokra kélsz.

*Árpádkori randevú******

Gellért legyen
fenn a Gellérthegyen
estére legurítom.

Locsolkodás utáni önmarcangolás

másnap

Húsvét után kedden
Bensőm keddet retten
Önvalómmal ketten
Molekuláimat ettem.

*Előzetes részlegek egy lányregényből**

Részletek Von Vogüssen báró Pszichőfivel*** közösen írt vígeposzából illetve vígoperájából**

Félprofán inkarnáció

Nos, ott állt a pillangószemű, üzletszerű éjelgővé inkarnálódottan (kéjszakai pillangó)
jobb kezét hanyagul zsebében tartva,
fenékig feketében,
seggtől sarokig iker-henger-gömbös izom-bőrtömbben
csupasz húsbörtönben
az éjszakában,
bal kezében cigaretta, lenszőke haja eltakarta fél arcát,
közben fújt a szél, a Hetéra téri sebes basszát.
Igen leszállt a nagy istennő, a szent szajha,
Úgy vélte, hogy Mirdroff ügynök gerincét combjai közt
kettéroppantotta,
most rózsás-üde ribanchúsban,
rossz nő bőrben,
őskelepce bűn-tor-tőrben.

Chósek

De hej, motorzúgás hallszik
Dart Chósek ripi-apacs jő vadonat új stricklijén
(aki eddig még aludt, már nem alszik).
És megállt az álszajha zsebre dugott keze mellett,
és az izmos, feslett
nőre tekintett:
- ide a pénzt, kurva - ezt mondván,
aztán ütött, ütött és ütött (talán az órája is),
s a pénzszajhászó, cirmos combú pillangó szeme alatt kék lett,
s most már ütött-cocotte, de a kurva,
jobb kezét zsebéből ki sem húzva,
a balt azonban használva, Chósek bikanyakát megragadta, és éles körmeivel
amannak gége-gigáját apránként kiszedegette, és még mindig ugyanazon
(egy kész amazon)
eddig
alkalmazott kézzel (a bal) a durva
néhai és sehonnai kitartottat megnyúzta.
- Na most megkrepáltál, apukám. Enyém a bőröd:
a lelked. De ne aggódj Dart,
drágám, jó leszel még anatómiai ábrának, Dart.
Vigasztalta a frissen cserzett hullát.
Majd nagy, combozatos-boltozatos-ívületes lábaival elfutott.
Ez a prostituállat bestiális.

Központy Ede, avagy a Vérpirospozsgás Magister

Pár perc múlva ellepték a környéket a titkos szolgálat emberei: Vérpirospozsgás Magister a főnök, Mirdroff és Tammarg, a két majdnem-egypetéjű,
hígheréjű
ügynök.

Imígyen szóla ekkor „a” Magister, teljes egészében a hullanyuzadék Chósekre gúvadva:

- Hej a bütykös büttyit, ez a cement-combú cemende, cirmos ciszternájú, colos
cocotte illanó-pillangó-tangó lábszülött, vagyis, nohát, tehát, azaz, ahogy a tény váladékát
nézem, a nyúvasztási módozatok alapján csak a bőrnyűvő tehette emezt a galád,
szőröstül-bőröstül szőrtelenítő-bőrtelenítő cselekményt.
Ő, ő...
ez a..ez a...ez az intergalaktikus vámpír, a milóiak irkás-firkás combtövű spionja,
a CDX 27 -es, az amazonok sine qua nonja,
csak ő lehetett, most kamu kéjnő-camouflage-ban, ennenmagácskáját sorozatgyilkosnak tettetvén,
hogy tő(r)be csalja nemünk, combtőbe: nyakunkra szorítván ádáz, python combjait.
Kéjjel öli a hímtényt
ez a vas-beton-cement-lágy izomzatú nőstény.
De eljegyeztem, megjegyeztem, eltaláltam dumdumommal, megjelöltem golyócskámmal
jobb vállon és, avagy, tehát, nohát
jobb felső felkaron találtam a veres
kígyó-fenevadon lovagló ringyót, vállon lőttem
magnumommal,
kilyuggattam
pisztolyommal,
dum, dum, dum, dum, dum,
a CDX 27 -est,
a nyúzós macát.

- Ó, leggé lett legenda, főnökök főnöke, hohó, hipp-hopp,
azaz nékem mondja? Udvarolt Mirdroff.
- Rettentő egy perszóna még éngem is leterített, (holott én levettem az ikernővérét a lábáról, azaz az ikernővéréről a lábát) valahol az Androméda-köd környékén, s majd gerincem, nyakcsigolyom-sikolyom törte, azzal a híres combjai általi fojtásával csaknem kipréselte légcsőhurutomból szuflámat - a filmforgatónyomaték kedvéért kettőt köhintett - feltűnt, főnök, hogy amikor rám vetette magát a ribanca,
a rihe-he-he-he-he-he-he-rongy kanca
(nevetés helyett), csak azokkal a cement-kemény-lágy lábaival
és a bal kezével hadakozott,
a jobb egyfojtomban ohh, bocsánat egyfolytában a
zsebében nyugodott.
A szemét cédáma
még egykezest játszva
is helybenhagyott éngem,
Ővérpirospozsgássága
ügynökét.
Most henceghet
a cemende.

- Mirdroff ügynök, nem arról van szó, a vállövésem,
hát nem érti? - örvendett a vérpirospozsgássága -
édes drága
golyócskáim!
Érti már, Mirdroff ügynök, Tammarg, nem értik? Hát ideget, csontot, eret ért a lövésem,
már mozgatni se bírja azt az átkozott, szemtelen, gőgös jobb karját.

-Ó Vérpirospozsgássága, Ővérpirospozsgássága.
Szólott ekkor imígyen Tammarg.
-Ez mind rendben van de, hogy csípjük meg a némbert, amikor állandóan változtatja a térbeli koordinátáit, sőt az izomboltozatos,
íves-míves,
cimbes-combos
dimbes-dombos,
völgyes-hölgyes
külcsínjét-bínját,
semmirekellő,
magakellető
külsejét is.

-Csak egy biztos,
az a magabiztos
(pedig a biztos
úr én vagyok), mindig bombázó.
Vágott közbe Mirdroff, elolvadva a vágytó...
- Én mindjárt szétdurranok, elfolyok, főnök (mint pezsgőspohár koromban), még letepertő acélcombfojtása általi elestem
is jól esett őtűle, nékem ő az esetem:
ez az erős, vállas, nagymellű, karcsú derekú, széles csípőjű, kívánatos, nagy, vaskos, hosszú combú, magas, szőke vámp.

-Mint az ikernővére, igaz, Mirdroff? Akinek a lába
miatt majd' haditörvényszék elé került, az a híres térdhódítása.....
a maga
leánykérése:
lányszöktetés helyett lábszöktetés, ugye,
Mirdroff ügynök? Ne vágjon közbe!
Hát idefigyeljenek, ennek a maga nőügyének, Mirdroff, köszönhetjük ezt az egészet, ezt a bosszúszomjas gyilkoló gépezetet, ezt a nőszörnyeteget.... De, jól van Mirdroff, ha élve elfogja, a magáé lehet, azt csinál vele, amit akar.
Felőlem feleségül veheti,
akár rabszolgájává teheti,
háremébe viheti,
(oda Lisk! Sic!),
csak vonja ki a forgalomból, tűnjenek el az Univerzum egy másik szegletébe.

És Központy Ede, a Vérpirospozsgás Magister hosszú, kenetteljes és szigorú monológja után pár lehhel föllebb (nem a lehvalencárúl van emitten szó, kérem), félrevonta Tammarg ügynököt, hogy a huggyant-buggyant Mirdroff ne hallhassa őket, és így:

-Tammarg, maga a fej, figyeljen erre a hülyére, nehogy elrontson valamit.
A nőt pedig, át kell adnunk a Császárnak, Őfelsége ünnepélyes
ceremóniák közepette és rituális kegyetlenkedéssel óhajtván kívánja nyilvánosan kivégeztetni,
felszeleteltetni, felnégyeltetni,
vagy valami ilyesmi.
Jó kis hecc lesz mi
maga trepni.
És barátságosan hátba veregette Tammargot.
-Tammarg, Mirdroff ezt nem tudhatja meg, libidója elvette az eszét, majd én cupido-n vágom azt a barmot. Egyébként, igaza van, Tammarg ügynök, ez a rima mindenre képes, ha külseje megváltoztatásáról van szó, hízni, fogyni, persze a megengedett kereteken belül. Még a medencecsontjából is hajlandó lefűrészeltetni, hogy csípeje esetleg véknyabbnak lássék, de hiú is a nyomorult, a derekát már nem vastagítná, combjait nem keskenyítné, melleit nem kebeltelenítené, ez egy kaméleóna, és meg kell hagyni, végtelen variációját tudja produkálni a szépnek. De én résen leszek és tudatom önökkel az éppen esedékes személyleírást. De sajna, ez mind kevés, mert, még ha megtalálnánk, se kaptuk el...
-Mi, főnök? -vágott közbe Tammarg.
-Van egy azonosító jel a kémnő testén elrejtve, hogy hol, megtudják idejében, és emez tetovált jel felmutatása híján a ribancot nem szállíthatjuk el a Földről, mert a Föld-Űr Védernyő Bizottmány emberei, nos maga a rendűrség, ezek az ügyfürkész, mindenre kész űrügyérek csak ezen valkűr-amazon kód dekódolása fogytán (sic! folytán) győződhetnek és bizottságosodhatnak meg afelől, hogy valóban a rettegett intergalaktikus spionnőt fogtuk el, és próbáljuk magunkkal távoztatni e sárgolyó tekéről az ő
jóváhagyományozmányozásukkal, és nem valami
kéjnőcsempészet, vagy génhús általi génfrissítés tényálladéka forog fenn.

Eközben Mirdroff átadta magát a gyönyörnek, -hát igen a libidó,
az libidó,
nem karate dó,
dzsúdó, kendó,
vagy taó
-nem szerette csak vágyott rá. És arra gondolt, mikoris a macskatarkaszárnyas, csirkehúsú ütött-cocotte gerinc-agyára tekeredő kígyócombjaival találkozott, és ebbe majd el-belefojtódott.
Aztán fel is rohamván-riadott
mert feléje tartott
a Magister és Tammarg.

Majd így Magister:
-Fiúk, elefánt vagy nyúlnyi nagyságú
hallókürtökkel
nem híghere-tökökkel
tökösök, figyelmezzenek,
két oktalan filiszter,
oktondi filiszteus
démonférgek,
agyammérgek,
várják jelentkezésem, akárhol előbukkanhatok.
- Igen, igen, Magister.- ekként, egyként a két titkos szolga-
zugügyönc.
Aztán a huggyant-buggyant,
ügyefogyott ügynöksereg
elhagyta a basszátos,
pillangós, combos, lombos,
darazsas Hetéra teret.

Mindezek utánlag a gyorsiramú izomgépezet,

pillangószemű szépség,
majdnemhogy tetőtől talpig épség,
más ruhában,
kissé álruhában,
hullaszínű apacsbőr zekében,
stricibőr miniszoknyában,
combjai-középig térdcsizmában,
vörös hajával fél arcát eltakarva,
jobb kezét még mindig zsebben tartva,
visszatért tette
színhelyére
a Hetéra térre.

Peczéry gróf

Félmámoros, boros, toros
éjszakában kábán liheg, didereg,
hemperegvén hempereg,
míg eljut a Hetéra térig,
hol bokavilláig, sőt térdig,
netán combközépig,
de nem derékig
esetleg derékaljig
csizmában állnak, várnak
sok pillangószemű, macskatarka-szárnyas,
csirkehusú, pénzszajhászó, ütött-cocotte fehérnépek
combvelőtőtől combhullásig épek,
nem sápadt ikonképek,
táguló, kozmoszszűkölő fekete lyukas izomgépek,
striciklin száguldó öklöktől kékek.
- Most már legyenek elégek!
Kiáltják, kajabálják
utcabéli utcabálnák,
utcabáli szemkaparnák.
- Egyik hasa töppedt-pöffedt - így szólamlik,
úgy szólamlik
főgroteszkőr félmámoros, boros, toros, didergő-hidergő
Jack Peczéry gróf:
- Ember és eb fia,
palántája,
az ember kicsinyítőképzős néma fonémája,
taljános morfémája
az embrió,
azaz embriós világkuglóf.
-Maga szent gróf?
Kérdi egy hang,
gongja egy gong,
hullik egy comb,
ritka egy lomb.
-Völgyem, mellesleg két megtermett domb
terpeszkedik combjahullott hűlt helye felett két arasszal,
- és jött, ki szólott, Peczéry,
ki bölcs ideáit maga véli,
sebbel-lobbal sebtapasszal
combjahullajtott kurvizánhoz sré vizavé.
-Grófom,- szólamlott izomgép és kék,
fekete lyukas nem ikonkép,
ütött-cocotte kurvizán- mire a comb lehull, maga megtapaszthat
sebbel-lobbal, bögyörővel.
-Völgyem, teszem, teszem
nem ettem meszem,
hisz lehullott, most lehullott.
Az ütött-cocotte nem aggódott combja végett,
nem nézte, hogy hol a vége,
nem nézte, hogy selyembőr-hálózatos, vastag combtőgyökere
nem bomlik kecses combegész-lábazatvirággá,
combtőtompora combhiány-űrt fialt.
Ahonnét sarjadzott combja,
ott már csak combalakú semmi.
Csak ennyit mondott szép combjahullott kurvizán:
-Jobb, hogy a bal.

Így gróf Peczéry:
-Das ist skandal.
Nem érti:
-Hogy?
-Grófom, édesem, jobb, hogy a bal hullott porig, lett hulla-
lábam, combtetemem.
-Kérem, mogyorózza meg meg! -Követelődzött Peczéry.
-Mogyoró kell önnek, nem elég a két tojás, a banánkosztümje, grófom?
-Mégis, hogy lett e rút baleset, szabadesése a bal íves-míves,
tömör, hosszú, vaskos, formás húsizomkötegnek, gondolom,
ilyen lehetett, ahogy a jobbat, bocsánat a jobbot elnézem.
-Légyen ennyi elég, grófom, le kellett venni- le kellett adnom,
mint ahogy a kilókat szokás.

Nyú Ödipusz esete a nemcsak feje nő szfinx lédi Mérivel

Hilda Brünnek

Így, így az egészben nőformájú szfinx,
mert alváza, teste nem oroszlán
áldozata, ki lenne felelője: arszlán,
- akit kérd ugye (a szfinx) - annak lehe fing:
(sötétben bujkáló, csúszómászó ellenszélbennagy szent krepetusz klepetusban),
a félelemtűl mög rózsapírok arcán,
amannak (Peczéry) a balfék macskapecérnek,
rolla bárdolatlan bárdok mán csak így beszélnek,
ahogy mindezököt sziép rendjiben előtökbe is adám.

Mirdroff

Álarc, barátság, színház.
Barátsága színház volt,
teátrálisan rebbent Tammarg újra létező, gömbvillám
idomú, de sok életre nem kelt ideát hordozó,
tar koponyája felé,
mikoris imígyen szólott hozzá:
- Te itt? Aggódtam érted, te, csúffá lett csúfondár,
miként, hogyan, hohó-hipp-hopp, azaz mi módon
semmisültél-nihilzálódtál szellentett szellemtest-képpé?
- Csakugyan aggódtál? Te hajdani pezsgős vacsora,
idei szalontüdő, leendő tejes vöcsök.
Szólott, viszonzott amúgyan.
- Süket, fül helyén agyat türemkedtető, inkább nézd a szpektákulumot!
Imígyen szólott Nemzarathustra Mirdroff.
- Te hajhagymahámozó hagymáz, óriás blöffeteg,
főaggódnok.
Nyikordult a másik.

- Elég ebből mütyürök-
magaslott ki egy magaslat-terjedelmű
egyed, kibontakozván a termetes
jegykezelő maszkból és maskarából, azaz
álcából, álarcból, jelmezből -no elég, hagyjam már abba-
mondván amazt az előbbit, és tovább:
- Mit heréskedtek itt, domború hasatokotokat, potrohotokat
pöffesztvén homorú beszédekkel, egymás mély velője-valója
ellen tobzódván.
Menjetek, és keresvén keressétek az ellen spionját, keressétek
a tetovált cirmos ciromzatot a kékre ütött-cocotte izomgépezetes
ringyó bal, sajnos íves-míves-puha-feszes-tömör vérmirigy-
combtőtökélyforma-húsos, kívánatos combozattó küllőjén.
Az eddiglen szónokló öltözete Vérpirospozsgás Magisterhez
méltó volt, ugyanis az ezidáig feddőző áljegykezelő
maga a Vérpirospozsgás Magister, fején fekete sisakkal,
arcát szintúgy űrszínű lélegeztő maszk takarta,
amolyan Darth Vaderes, és az egész jelenet megintcsak egy
éjjeli árnyalatú köpönyeggel volt tetézve.

Ekkor a két majdnem egypetéjű
idődúlástól -talán utazástól- hígheréjű
zugügynök így hajbókolt a fenyítő vezérkari főnökség előtt:
- Igenis, Magister, megyünk, megyünk.
De miről ismerszik fel, ha tetováját
rejtegeti
- borotváját
elővévén - bő szoknya alatt dédelgeti
és szép küllemét torzítaná."

- Botorok soha, soha- fortyan fel Vérpirospozsgás-
seggfejek, íme legújabb nyomozatom, íme a friss,
ropogós személyleírás:
angyalarc,
hosszú, hóka haj,
démontest:
deli dudák,
darázsderék,
csuda csípő
mint a darázs,

csecse, cirmos combok,
formás fenék,
no mi kell még,
a ruházata: hímringyóbőrből varrt kosztüm, amit feketére
festett
a feslett
ám lábán rikító piros combközépig térdcsizma
csak úgy feszül benne a combizma.

E finom, horrorisztikus jelenettől
a két beszédteljes zagyvátor úgy
megrettent, -illetődött, hogy egyik
bánatijedtéről, a másik egykori semmivel
telítődöttségéről kívánt feledkezni, elkezdvén
kitántorodni a fényes
teátrumból.

Rost – idol

Vandának

egy kezeden
megtudnád
számolni
aki felér veled
szépségben
hatalomban

(nem jó veled ujjat húzni)

soroljam?
talán a három
moira, Athéné,
Artemisz Aphrodité
csak azért nem
mert Küprisz
te vagy

egyetlen combodban
elfér az egész
világegyetem

hát persze
e bársonyos
erő – műben
hortad ki
és hordozod
embrióként
a létezést
mint Zeusz
Pallasz
és Athénét

Apoteózis

Brünhildának

Éghabbal
tejúttejszínnel
csillagporcukorral

homokóra-karcsú
déva – dívává hizlallak

(mert nem tudom a
homokórát megállítani)

hogy földkerekséggé
kerekedjen altested

melleid puha dárdahegyén
valkürsegédeid landoljanak

orrod görög ívén
fotonputtók csúzdázzanak

istennők áttetsző
aranyburkolata mögé
bújhasson

szent szajha
szépség szörnyeteg
valóságod

IRGALOM

Kőben, kővel

Kőben kővel
kövesült kő
vagy, nem ölel
a Teremtő
már, magad vagy
fejetlen fő,
léttelen létre
épp elegendő.

Kőből kő születik
kőből emberfiak.
Kőfi hús kertjéből
bizony kiűzetik.
Húsember kőszívvel
kőnek kőt enni ad.

Vigasztaló Csillag

1992 karácsonyán

Szmog-lámpa az égen
nem ma-született csillag.

Hol vannak a bölcsek?

Öldöklő angyal
szérűin könnysivatagnak.

A pásztorok hol vannak?

A vigasztaló Csillag mégis

Húsvéti rigmus

Szüleimnek

Agyagban fény lélek
alanti sárban éled
élni fentről küldték
istenségeknek szülték.

Ember teste kapta
ördög elragadta
„isten”-ből lett állat
örök lélekből pára.

Uram teste éled
pokloknak torka véres
Húsvét Szentje ébred
már nem szürkék a fények.

Agyagban fény lélek,
Uram most visszatérek
Ádám teste éled
Szent, hadd maradok Véled!

Apokalipszis II.

Húsvéti meditáció

„Megmérettél és könnyűnek találtattál”
(Dán 5,27)

Keresztem vagy
Kereszted vagyok
Terhed nem könnyű
Mert most könnyű vagyok

Megmérettem
És majd mérnek még
A mérlegre Te álltál
Helyettem

Húsvétom vagy
Én vétek-szög
Voltam húsodban

A mérlegre
Te állsz majd helyettem
Fiúi udvarodban

Metanoia

Naszádi Gábornak

Várva vágytam a bűn fájdalmát
a csontőrlő bánatillatot,
hogy szívemet könnytőr járja át
dicsőség Neked, hogy másképp adtad, Uram!

Vártam a megvilágosodást
felperzselő tűzérzéseket,
– szájamba sült galambot, nem mást –
dicsőség Neked, hogy másképp adtad, Uram!

Nem hittem didergő hitemben
csenevész az élet-igenre
szólottam, tudatlan szívemben
dicsőség Neked, hogy másképp adtad Uram!

A tétovákra voltam irigy
néha, a sorsdöntő perc után
kétkedtem: ennyi volna a frigy,
hogy: igen?
Dicsőség Neked, hogy megadtad Uram és én Istenem

Vágyódás szent élet után

Lucának

Úgy vágyódom szent életre
Szavadtól tisztult lélekre,
hogy fizetnék a rosszért jóval
halk érintésed érezve.

A szidalmat tűrném csendben,
bármilyen vád érne engem,
Békességed békítene meg,
szelíd fegyver az kezedben.

Áldás szava lenne szavam,
szétosztanám minden javam,
felkelne Fényed veséimben
látnám mim van: Tőled kaptam.

Könyörület-gyöngy-liliom
virágozna bűn-ajkamon.
Szereteted szeretne bennem
ez lenne minden vagyonom!

Reggeli imádság

Berkes Erzsébet emlékének

Uram, oldd fel hitem bénító görcsét,
hogy szép egedbe szabadon szálljon,
minden rezdülésben Téged lásson
meg-megteremvén éltető gyümölcsét.

A láthatatlan megnyíljon előttem
valóságként mint a tapasztalás,
sőt igazabbul mint akármi más.
Ó, Uram, ha már szolgádnak szegődtem.

Bocsásd meg, hogy görbe utakon járok,
és ölbe tett kézzel csodákra várok.
Jézusom, csak Te segíthetsz engem

Az egyedüli Valóság ím Te vagy.
Már tudom, hatalmad mily felette nagy.
Ó, Uram, kérlek beszélgess velem!

Fohász

Nagy Lászlónak

Szellőláng,
Első hajnal,
Pallosangyal,
Ősatyánk!

Ne hagyj dermesztő veremben,
káprázattükrös teremben!
Vezessél gyöngy-kapun által,
ahol nehéz álmunk szárnyal!

Ne görbíts ólombatyuval!
Ne szoríts végzetsatuval!
Derű-országod honába
vigyél, hol nincs holt, se kába!

Tűzkardunk,
Vigasztaló,
Üdvöt adó,
Szebb arcunk!

Zsoltár

A Pink Floydnak

Dicsérjük őt, a Mindenség Királyát
Dicsérjék csillagtrónos nagy hősök
Kerubok, kik bő fényét körülállják
Fenségétől mégis eszelősök.

Dicsérjék őt az atomszívű egek,
Nap, Hold, a bolygók és a csillagok,
Kevély uralkodók és délceg hegyek
Büszke delnők és parfüm-illatok.

Ha most nem dicsérik, áldják majd egykor
Halleluját zeng még diák és rektor,
Mikor az Isten Mindent átölel.

Dicsérjék őt a királyok Királyát,
Kik véres árnyékban a halált várják,
Foszlik már az Élet-ölő lepel.

Modern zsoltár

Szegedi Molnár Gézának

Nap vére eget színez,
A virradat
Csontomba tüzet rekeszt –
Sejtjeim rőt kínlárva
Vagyok, mint irgalmas árva,
Mint irgalmas árva

Napjaim füstként
Enyésznek, fekvésem,
Kelésem görcspokol
Ideghálóm kárhozat,

Testi búmért ki lakol?
Békét belém ki hozhat?
Testem oszlopán lőtt seb,
Agyvelőmben bősz billog

Az örök reggelt várom,
Az átlagos reggelt,
Mint őrök a reggelt
Őrök a reggelt

A tűrhető reggelt várom
Fáradt létem mállik,
Miként méla álom,
Miként méla álom

Füst

Hommage á N. L.

füst füst füst
tűz léha unokája
parázs retyerutyája
nagy szellem tajtékkarikája

ne pipáztass
pokolra minket
ne kövérítsd
lomha szívünket

ne sorvaszd
árnyékká testünk
ne akard hogy
újra elessünk

s bukjunk
szenvedély-bugyorba
siralmas
kényszer-vigyorba

Téli álom

Tündének

Pehely-páholyban
pihe piheg már,

tél-fátyolban
alszik a táj.

Alszik a mackó,
alszik az erdő,
alszik Jankó,
alszik Gergő.

Fehér bundában
szuszog a zöld rét,
hó-dunyhában
szunnyad az ég.

Minden – csak meglásd -,
nyugszik ami él,
megújhodást,
tavaszt remél.

Árpád fehér lovat áldoz

László Gyulának és persze Adynak

Ősök ódon ligetében
Vén ősöknek szelleme éled
Ősök zord igéje áthat
Folyókat, nádast, lápot, rétet.

Vajon ki zargatta őket?
Ősök, ízek serege pezsdül,
Villognak lápi lidércek
Földanyánk reng, Égatyánk zendül.

Telihold ezüstje villan
Ösztövér táltos görbe kardján,
Ép, szép fehér lovat áldoz
ős, lidérc lakmározna máján.

Ősök ódon ligetében
Fehér lovat áldozott Árpád:
Bevehetné bizton földünk
Dús völgyű, kies Pannóniát.

Irgalom!

Hortobágy száműzöttjeire emlékezve
Jeszenszky Ivánnak

Napégette szikkadt föld,
átokverte szilvafák,
szűkösségtől görbedt, vakfehér viskók,
ősgyíknyakú gémeskutak,
pipacsok, beteggé sápadt pipacsok,
vizesárokban piócák,
emberhúsból vért lopók,
helyét és idejét tévesztett gyapotföldek,
rendben gyökerező lucernások, kukoricatáblák,
térdeplő búzamezők.

Élet!
Élet?

Vagy inkább annak ellobbanása,
kialvása, mint szalmalángnak,
tovatűnése, mint az álomnak ébredéskor.

Valóban annyi volna az élet, mint a pára,
mely elszáll, mint a kimondott szó mely,
elenyészik, mint a kiöntött víz, mely felszárad?

Mint kiöntött víz, mint be nem tartott szó,
ennyi volt nekik az élet, az ő életük.

Ti tanúk vagytok rá,
repedező föld,
omladozó házak,
bólogató gémeskutak,
lucernások, kukoricatáblák,
önlétükre fintorral csodálkozó gyapotföldek,
hogy vagonokba, karámokba
hajtották őket, a mindenüktől megfosztottakat,
kik emberi méltóságukat még ma is keresik.
Nem büntetésből, államvédelmi okból.
Addigi életüket kocka-fegyelemmé
elvágólagosított csomagba utasították
parancsra tettem-masírozók.
Nem deportálás ez, államvédelmi érdek.
Életerüket kibírhatatlanná szűkítették
kordonok élő börtönfalai közé
emberi embertelenek és elvtársi urak.
Ez nem a személyes szabadság elorzása,
hanem államvédelem.
Öregeket, betegeket halni hagytak,
gyerekeket, várandós anyákat éhezni.
Ez nem könyörtelenség, hanem a haza védelme.

Oktalan fürdőzés
gyermektestből vérszívó virágzik,
botor kíváncsiság
gyermektenyérben fém hidege.

Mégis irgalom mindeneknek?
Feledés? Bár a Léthé vize már rég elapadt.

Megbékélés van az elszáradt fűben,
a szikkadt földben,
az átokvert szilvafákban,
megbékélés van az omladozó házban,
a gémeskútban,
a sápadt pipacsokban,
megbékélés van a búzamezőkben,
a tücsökciripelésben,
a sáskajárásban,
az ég grimaszában,
a kenyérben,
a tiszta lapban,
már megbékélés van a korgó gyomorban,
az elvásott fogakban,
a foglyok igazában,
a haldokló mosolyában,
már megbékélés van az Ábel-i vérben.

Megbékélés, megbékélés, megbékélés!

Irgalom tehát az éjjeli csöngetéseknek,
a katonai teherautóknak, melyek száműzetésbe,
nyomorba, megbélyegzettségbe ragadnak,
irgalom a kíváncsi gyermekkezet sértő bajonettnek,
a gaztettre kész gyilok-automatáknak,
de nem feledés,
irgalom a parancsra-tettem masírozóknak,
a konok parancsnokoknak,
a hányaveti hivatalnokoknak,
de nem feledés,
irgalom a pribékeknek,
a vérfelmosóknak,
az emberiség nagy jótevőinek,
irgalom az irgalmatlanságnak.

Irgalom, irgalom, irgalom!,

a felejtésnek,
a felejtésnek is.

A sírásó

szegény Yorichnak

ásni kell mennem
jaj ásnak bennem
fénylő férgek

tüzeim porladnak
fényeim mállanak
színeim vakulnak
feketedik a tisztaságom

a szürkület tömlői
összenyomnak

varjak varrnak
halotti leplet
én csak ások
tegnap és holnap…

Amikor már

Egy hatalmas kéz
rozsdából, ólomsivatagok abroncsaiból
gyémántos felhőket sző.

Vajon ki foltozgatja dédelgetett roncsait
harangok sebhelyes
kondulásával?

Az utolsó előtti pillanat

Hamletnek

Lengő palástján
rozsdás gombok a levelek

az ősz telet
álmodik

álomtélben halódik*

szélforgács csikorog
az avaron
zizeg
az ízek
közt

a rothadás szőke fuvalmát
küldi
a
világra

*delel

Őszi alkony

Rékai Ivánnak

Illatpalásttal von be az alkony –
széles ételmosoly egy roskadó tálon –
est-asszony hold-füzéres köténye
lassacskán a városra hullik egészen.

Este

Felhőhabban úszik a Hold
köntöse homály,
a tér vértócsáin szunnyad.
Teste botorkál
éj-héjak háncsai között.
Holtként keringtünk
mi is, az örök Nap körül
tejfehér ingünk,
pedig szórhatná fényeit.

Szekerek

Verának és Husinak

Ha árad felénk
a csend,
a csend, ami nem öl, – épít.
Bearanyozza üres szobánk
ásító falait,
– de jaj, ha nem üresek –,
Istenváró helyiségünk megtelik a Vér,
a Rend,
az Élet igéivel.

Roskatag hintónk száguld
helyettünk
az enyészetbe.
Értünk
üdv – rózsa – szekér jön.
Itt hagyjuk a zörgő kerekeket,
és a tántorgó hajnalokat.

a szerkesztő jegyzetei

* korábbi verzió, a zárójelbe tett rész is ezt jelzi

**későbbi betoldás

***VI. századi szent életű bölcs és költő, apoteózisáról és másvilági ténykedéséről von Vogüssen báró számol be világformáló regényében, melyet Yesabel du Anaconde grófkisasszony és hercegné hajóján írdogál talán még most is

****nem létező személy, árnyéklétű individuum, pedig nem járt az árnyak honában, mint Odüsszeusz, neve senki és mégsem Odüsszeusz

*****lásd a 27. oldal közepén lévő lábjegyzetet, ez vonatkozik minden további versre is, amely címe mellett öt csillag látható

******XIX.-XX.-XXI. századi nehezen definiálható létformájú költő, alig eldönthető, hogy személy, jogi személy, irodalmi személy, alak vagy csak költői eszköz csupán, de annyi bizonyos, hogy (ha nem is Átum) ám Szubjektum, mindenesetre Gellencsér Gellért, (akinek kiadták összes műveit, ugye emlékeznek) és Merjacs Igor******* legjobb barátja, a közeljövőben várható szerzőnk tollából élete és művei.

*******Spirituális pánszláv, pravoszláv, pszeudopartizán, poéta a soha nem volt szláv államok létéért küzdő hős, de nem amuri (bár amore) és nem kurtizán.

TARTALOM

EGY GRAMM METAGRAMMATIKA

Üzenet Kharónnak

Önismeret 11
Mindenek 11
Midhall töprengése a dolgok állásáról 11
Egek födnek… 12
Lélekvándorlás 12
Confessio materialis 13
Cellák 13
Kimúlástól betelésig 14
Születés 14
A bátor kérkedik bátorságával 14
Másnap 14
Remény 15
Füllentő 15
Igazgyöngy 15
Koponyák hegyén 16
Antikrisztus 16
Lator végidőben 17
Üzenet Kharónnak 17
Nem rejtőzhetsz 18
A 4. dimenzió vetülete 18

A tárgyak historikus szemlélete

A tárgyak historikus szemlélete 21
Villamoson 22
A nagybetűs ÉLET 23

Apokrif epiphaniák

Egy gramm metagrammatika 27
Szűrtrealizmus 27
Magánhangzó-illeszkedés sörre, borra 28
Lábadozás 28
Kerberosz 29
Kétes aforizma 29
In memoriam Kondor Béla 29

NAPÓRA FÖLDIEKTŐL ÉGIEKNEK

Eszkaton 32

Instrumentumok

Ézsaiás apokrif levele 35
A hely 35
Declinatio 35
Opus 12 36
Égi mechanikák 36
Infinitivus 37

Ének az agyagból

Ő beszélt valakikhez 41
Eon 41
Zsák, hamu és zsoltár 42
Pál 42
Ars poetica 42
Csend 42
Panacea 43
Deus 43
Filius absconditus 43
Sors nostra 43
A pokol színei 44

Persziflázsok

Bevezetés az idegélettanba 47
Anarcho-kirohanás Belzebub patikája ellen 47
Kling-klang 48
Koan I. 48
Koan II. 48
Koan III. 48
Idill 48

BEVEZETÉS PLATÓN KOPONYÁJÁBA

Summa

A vőlegény zsoltára 55
Grál 55
Bevezetés Platón koponyájába 56
Gyilkos orcák 57
Máté 26, 23 57
Summa 58
Ezékiel 58
Péter 58
Salvator 59
Szanhedrin 60
A zarándok balladája 61

Lélekméz

Kilöködés 65
Demiurgosz 65
Ha és… 65
Az Egyről 66
Levettetés 66
Katasztrófa 67
Tűz 67
Víz 68
Alászállás 68
A kór négyszögesítése 69
Lélekméz 69
Oh, istenek, istenek 69
Szellem 70
Elszabadult lélek 71
De jó is volna 71
Naphívogató 72
Pszeudo-Arkhimédész törvénye 72

Visszakeringő

Lét-nemlétigék 75
Aranykor 75
Hol vagytok? 76
Köröttem 77
Életorsó ha visszapördül 78
Átversülés 79
A kései ébredés szimfóniája 79
Ennyi maradt 79
Test-pirkadat 80
Reménytelenül 80

Érdes hangok irreália szigetéről

Egy kis SZIGETelés 83
2083. július 83
Kozmikus költő-keltető 84
Egy tudata hasadt agysebész feljegyzései 84
A sehovány 85
Az csikornya csikordul 85
Az csikornya csikordul 86
A rimához 87
Népdal Irreália szigetéről 87
Határozat 88
A költő és korom 88
Kísértetmagány 89
Szörnyvers 89
Jelenetek egy el nem készült filmből 90
Szerelmes, bálványimádó helóta fohásza Íriszhez 90
A bürökráciáról 90
Árpádkori randevú 90
Locsolkodás utáni önmarcangolás 91

Előzetes részlegek egy lányregényből

Félprofán inkarnáció 95
Chósek 95
Központy Ede, avagy a Vérpirospozsgás Magister 95
Peczéry gróf 100
Nyú Ödipusz esete a nemcsak feje nő szfinx lédi Mérivel 101
Mirdroff 102
Rost – idol 104
Apoteózis 105

IRGALOM

Kőben, kővel 109
Vigasztaló Csillag 109
Húsvéti rigmus 110
Apokalipszis II. 110
Metanoia 110
Vágyódás szent élet után 111
Reggeli imádság 111
Fohász 112
Zsoltár 113
Modern zsoltár 114
Füst 114
Téli álom 114
Árpád fehér lovat áldoz 115
Irgalom! 115
A sírásó 118

Amikor már 118
Az utolsó előtti pillanat 118
Őszi alkony 118
Este 119
Szekerek 119

a szerkesztő jegyzetei 120

ALTERRA
Svájci-Magyar Kiadó Kft.
Andrássy út 10., H - 1061 Budapest
Tel./Fax: (36-1) 353 2176
e-mail cím: alterra@hu.inter.net - www.alterra-publishing.hu

Batári Gábor igen rejtélyes, ugyanakkor igen egyszerű költő. Rejtélyes mindaddig, amíg fel nem törjük csillag-kódját, át nem gázolunk a hozzá vezető úttalan utak csapda-rengetegén, amíg le nem hántjuk róla az önvédelem ezerféle liánját-borostyánját. És egyszerű – mert ha elérkezünk hozzá, az egyedül-létezőhöz, az egyetlen-Batárihoz, a sebzett és sebző, tehát hétköznapi emberhez –: saját kétségeinkhez, vívódásainkhoz, emberi létünk alapélményeihez jutunk.

Álljunk meg! Miféle emberi léthez? Egyszerre a porból és sárból lett esendőségünkhöz, és ugyanakkor a teremtő képére formált ideál-önmagunkhoz! Mert Batári Gábor a filozófia, a teológia és társtudományaik segítségével önnön lényegét, s így az emberségünk lényegét kutatja. A szép, a jó, s az igaz antik szentháromsága, a keresztény hit hármas istenképe, s a magyar ősvallás hármas világtagozása (alvilág, jelenlét, fölvilág) egyaránt hat világszemléletére. De elégedetlen minden hagyománnyal, a teljességet *saját mítoszának* megteremtésével kívánja megragadni. Eddigi munkássága azt bizonyítja, nem hiábavaló a kísérlete.

Batári Gábor nem az újmódi kocsmák zenésze, költészetének befogadásához *józanság, eleven ész, tiszta szív* szükségeltetik. A világ leképezésének néha burjánzó, néha szikár mondatai, a születő mítosz viszony-rendszerei teljes figyelmünket és odaadásunkat követelik. Erőfeszítéseinkért azonban busásan fizet a költő: gazdagabb lélekkel tekinthetünk vissza *Batária* tájaira, azaz saját anyagi-szellemi létünk immár felfedezett (közösen művelendő) hátországára.

Gyimesi László

2250 Ft